

DIRECTIVE

DIRECTIVA (UE) 2017/1371 A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 5 iulie 2017

privind combaterea fraudelor îndreptate împotriva intereselor financiare ale Uniunii prin mijloace de drept penal

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 83 alineatul (2),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Regiunilor ⁽¹⁾

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽²⁾,

întrucât:

- (1) Protecția intereselor financiare ale Uniunii privește nu numai gestionarea creditelor bugetare, ci și toate măsurile care afectează sau care riscă să aibă un efect negativ asupra activelor sale și ale statelor membre, în măsura în care măsurile respective sunt relevante pentru politicile Uniunii.
- (2) Convenția elaborată în temeiul articolului K.3 din Tratatul privind Uniunea Europeană, privind protejarea intereselor financiare ale Comunităților Europene din 26 iulie 1995 ⁽³⁾, inclusiv Protocoalele la aceasta din 27 septembrie 1996 ⁽⁴⁾, din 29 noiembrie 1996 ⁽⁵⁾, respectiv din 19 iunie 1997 ⁽⁶⁾ (denumită în continuare „convenția”), instituie norme minime privind definirea infracțiunilor și a sancțiunilor în domeniul fraudei care aduce atingere intereselor financiare ale Uniunii. Statele membre au redactat convenția, constatând că, în multe cazuri, fraudele care afectau veniturile și cheltuielile Uniunii nu se limitau la o singură țară și erau deseori comise de rețele infracționale organizate. Pe această bază, s-a admis deja în cadrul convenției că protejarea intereselor financiare ale Uniunii necesită urmărirea penală a comportamentului fraudulos care aduce atingere intereselor respective. În paralel, a fost adoptat Regulamentul (CE, Euratom) nr. 2988/95 al Consiliului ⁽⁷⁾. Regulamentul respectiv instituie norme generale privind controalele uniforme și măsurile și sancțiunile administrative privind abaterile de la dreptul Uniunii, menționând totodată normele sectoriale din acest domeniu, comportamentele frauduloase, așa cum sunt ele definite în convenție, și aplicarea dreptului penal și a procedurilor penale ale statelor membre.
- (3) Politica Uniunii în domeniul protecției intereselor financiare ale Uniunii a făcut deja obiectul măsurilor de armonizare, precum Regulamentul (CE, Euratom) nr. 2988/95. În vederea asigurării punerii în aplicare a politicii Uniunii în acest domeniu, este esențial să continue apropierea dreptului penal al statelor membre prin completarea protecției intereselor financiare ale Uniunii prin dreptul administrativ și civil în cazul celor mai grave tipuri de comportament din categoria fraudei în acest domeniu, evitându-se, în același timp, incoerențele atât în cadrul fiecăruia dintre aceste domenii ale dreptului, cât și între acestea.
- (4) Protecția intereselor financiare ale Uniunii necesită o definiție comună a fraudei inclusă în domeniul de aplicare al prezentei directive, care să cuprindă comportamentul fraudulos în ceea ce privește veniturile, cheltuielile și

⁽¹⁾ JO C 391, 18.12.2012, p. 134.

⁽²⁾ Poziția Parlamentului European din 16 aprilie 2014 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și poziția în primă lectură a Consiliului din 25 aprilie 2017 (JO C 184, 9.6.2017, p. 1). Poziția Parlamentului European din 5 iulie 2017 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial).

⁽³⁾ JO C 316, 27.11.1995, p. 48.

⁽⁴⁾ JO C 313, 23.10.1996, p. 1.

⁽⁵⁾ JO C 151, 20.5.1997, p. 1.

⁽⁶⁾ JO C 221, 19.7.1997, p. 11.

⁽⁷⁾ Regulamentul (CE, Euratom) nr. 2988/95 al Consiliului din 18 decembrie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene (JO L 312, 23.12.1995, p. 1).

activele, pe seama bugetului general al Uniunii Europene (denumit în continuare „bugetul Uniunii”), inclusiv operațiunile financiare, cum ar fi activitățile de împrumut și de creditare. Noțiunea de infracțiuni grave împotriva sistemului comun privind taxa pe valoarea adăugată (TVA), astfel cum a fost instituit de Directiva 2006/112/CE a Consiliului ⁽¹⁾ (denumit în continuare „sistemul comun privind TVA”), se referă la cele mai grave forme de fraudă în materie de TVA, în special fraudă de tip carusel, fraudă în materie de TVA prin intermediul firmelor-fantomă și fraudă în materie de TVA săvârșită în cadrul unei organizații criminale, care creează amenințări grave la adresa sistemului comun privind TVA și, prin urmare, la adresa bugetul Uniunii. Infracțiunile împotriva sistemului comun privind TVA ar trebui considerate grave atunci când sunt legate de teritoriul a două sau mai multe state membre, rezultă dintr-o schemă frauduloasă prin care infracțiunile respective sunt comise într-un mod structurat cu scopul de a obține avantaje necuvenite de pe urma sistemului comun privind TVA, iar prejudiciu total cauzat de infracțiuni este de cel puțin 10 000 000 EUR. Noțiunea de prejudiciu total se referă la prejudiciul estimat care rezultă din întreaga schemă frauduloasă, atât pentru interesele financiare ale statelor membre în cauză, cât și pentru Uniune, excluzând dobânzi și penalități. Prezenta directivă urmărește să contribuie la eforturile de combatere a acestor fenomene infracționale.

- (5) Atunci când Comisia execută bugetul Uniunii în cadrul gestiunii indirecte sau partajate, aceasta poate să delege sarcini de execuție bugetară statelor membre sau să le încredințeze organelor, oficiilor sau agențiilor instituite în temeiul tratatelor sau altor entități ori persoane. În cazul unei astfel de gestiuni indirecte sau partajate, interesele financiare ale Uniunii ar trebui să beneficieze de același nivel de protecție de care beneficiază în cadrul gestiunii directe de către Comisie.
- (6) În sensul prezentei directive, cheltuielile aferente achizițiilor publice reprezintă orice cheltuieți legate de contractele de achiziții publice definite la articolul 101 alineatul (1) din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²⁾.
- (7) Dreptul Uniunii în domeniul spălării banilor este pe deplin aplicabil spălării banilor în care sunt implicate bunuri provenite din săvârșirea de infracțiuni reglementate de prezenta directivă. Prin trimiterea la dreptul Uniunii în domeniul spălării banilor ar trebui să se asigure că regimul sancțiunilor introdus prin prezenta directivă se aplică în toate cazurile grave de infracțiuni îndreptate împotriva intereselor financiare ale Uniunii.
- (8) Corupția constituie o amenințare deosebit de gravă pentru interesele financiare ale Uniunii, putând fi, în multe cazuri, de asemenea legată de comportamentul fraudulos. Întrucât orice funcționar public are datoria să exercite puterea de decizie sau puterea de apreciere în mod imparțial, darea de mită pentru a influența puterea de decizie sau puterea de apreciere a funcționarului public și luarea de mită ar trebui să fie incluse în definiția corupției indiferent de actele cu putere de lege sau normele administrative aplicabile în țara sau organizației internaționale a funcționarului în cauză.
- (9) Interesele financiare ale Uniunii pot fi afectate în mod negativ de anumite tipuri de comportament ale unui funcționar public căruia i se încredințează gestionarea de fonduri sau de active, indiferent dacă acesta este responsabil în mod direct sau acționează într-o funcție de supraveghere, iar tipurile de comportament urmăresc deturnarea unor fonduri sau active contrar scopului preconizat, și prin aceasta interesele financiare ale Uniunii sunt prejudiciate. Prin urmare, este necesar să se introducă o definiție exactă a infracțiunilor care presupun un astfel de comportament.
- (10) În ceea ce privește infracțiunile de corupție pasivă și de deturnare de fonduri, este necesar să se introducă o definiție a funcționarilor publici în care să fie cuprinși toți funcționarii relevanți, indiferent dacă dețin o funcție oficială în Uniune, în statele membre sau în țările terțe. Persoanele fizice sunt din ce în ce mai implicate în gestionarea fondurilor Uniunii. Pentru a proteja în mod adecvat fondurile Uniunii împotriva corupției și deturnării de fonduri, este necesar ca definiția „funcționarului public” să includă persoanele care nu dețin o funcție oficială, dar cărora li s-a încredințat și care exercită, într-un mod similar, o funcție de serviciu public în ceea ce privește fondurile Uniunii, cum ar fi contractanții implicați în gestionarea acestor fonduri.
- (11) În ceea ce privește infracțiunile prevăzute de prezenta directivă, noțiunea de intenție trebuie să se aplice tuturor elementelor constitutive ale infracțiunilor respective. Caracterul intenționat al unei acțiuni sau al unei inacțiuni poate fi dedus din circumstanțe obiective, de fapt. Infracțiunile care nu presupun intenția nu fac obiectul prezentei directive.

⁽¹⁾ Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (JO L 347, 11.12.2006, p. 1).

⁽²⁾ Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2012 privind normele financiare aplicabile bugetului general al Uniunii și de abrogare a Regulamentului (CE, Euratom) nr. 1605/2002 al Consiliului (JO L 298, 26.10.2012, p. 1).

- (12) Prezenta directivă nu impune statelor membre să prevadă sancțiuni care constau în pedeapsa cu închisoarea pentru comiterea infracțiunilor care nu au un caracter grav, în cazurile în care intenția este prezumată în temeiul dreptului intern.
- (13) În practică, unele dintre infracțiunile îndreptate împotriva intereselor financiare ale Uniunii sunt deseori strâns legate de infracțiunile care fac obiectul articolului 83 alineatul (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) și al actelor legislative ale Uniunii întemeiate pe dispoziția respectivă. Prin urmare, ar trebui asigurată coerența între actele legislative respective și redactarea prezentei directive.
- (14) În măsura în care interesele financiare ale Uniunii pot fi afectate sau amenințate de comportamentul atribuit persoanelor juridice, acestea ar trebui să răspundă pentru infracțiunile definite în prezenta directivă, care sunt comise în numele lor.
- (15) În vederea asigurării unei protecții echivalente a intereselor financiare ale Uniunii la nivelul întregii Uniuni prin intermediul unor măsuri cu efect de descurajare, statele membre ar trebui să prevadă anumite tipuri și niveluri de sancțiuni aplicabile în cazul săvârșirii infracțiunilor definite în prezenta directivă. Nivelul sancțiunilor nu ar trebui să depășească ceea ce este proporțional pentru infracțiunile respective.
- (16) Având în vedere că faptul prezenta directivă prevede norme minime, statele membre pot adopta sau menține măsuri mai stricte referitoare la infracțiunile care aduce atingere intereselor financiare ale Uniunii.
- (17) Prezenta directivă nu aduce atingere aplicării corecte și eficiente a unor măsurilor disciplinare sau a sancțiunilor de altă natură decât cea penală. Sancțiunile care nu pot fi echivalente cu sancțiunile penale, care sunt impuse aceleiași persoane pentru același comportament, ar trebui luate în considerare în momentul condamnării persoanei respective pentru săvârșirea uneia dintre infracțiunile definite în prezenta directivă. În cazul altor sancțiuni, ar trebui să fie respectat pe deplin principiul interzicerii de a fi judecat sau condamnat de două ori pentru aceeași infracțiune (*non bis in idem*). Prezenta directivă nu incriminează acțiunile care nu fac și obiectul unor sancțiuni disciplinare sau al altor măsuri aplicabile încălcării sarcinilor de serviciu, în cazurile în care astfel de sancțiuni disciplinare sau alte măsuri pot fi aplicate persoanelor în cauză.
- (18) În anumite cazuri, sancțiunile prevăzute pentru persoane fizice ar trebui să prevadă pedepse maxime cu închisoarea de cel puțin patru ani. Astfel de cazuri ar trebui să includă cel puțin cele care implică un nivel semnificativ de prejudicii produse sau de avantaje dobândite, context în care prejudiciile sau avantajele ar trebui să fie considerate semnificative atunci când implică o valoare de peste 100 000 EUR. Atunci când dreptul unui stat membru nu prevede un prag explicit pentru prejudicii sau avantaje semnificative ca temei pentru pedeapsa maximă, statul membru ar trebui să se asigure că valoarea prejudiciului sau a avantajului este luată în considerare de către instanțe la stabilirea sancțiunilor pentru fraudă și alte infracțiuni care aduc atingere intereselor financiare ale Uniunii. Prezenta directivă nu împiedică statele membre să prevadă alte elemente care ar indica natura gravă a unei infracțiuni, de exemplu atunci când prejudiciul sau avantajul este potențial, dar de o natură semnificativă. Cu toate acestea, pentru infracțiunile împotriva sistemului comun privind TVA, pragul referitor la care prejudiciul sau avantajul ar trebui să fie considerat ca fiind semnificativ este, în conformitate cu prezenta directivă, 10 000 000 EUR. Introducerea unor niveluri minime ale pedepselor maxime cu închisoarea este necesară pentru a se asigura o protecție echivalentă a intereselor financiare ale Uniunii la nivelul întregii Uniuni. Se intenționează ca sancțiunile să aibă un puternic efect de descurajare a potențialilor infractori, cu efect în toată Uniunea.
- (19) Statele membre ar trebui să se asigure că faptul că o infracțiune este săvârșită în cadrul unei organizații criminale, astfel cum este definită în Decizia-cadru 2008/841/JAI a Consiliului ⁽¹⁾ este considerat drept o circumstanță agravantă, în conformitate cu normele aplicabile stabilite de sistemele lor juridice. Statele membre ar trebui să se asigure că circumstanța agravantă este pusă la dispoziția judecătorilor pentru a fi luată în considerare la condamnarea infractorilor, deși nu există nicio obligație pentru judecători să ia în considerare circumstanța agravantă în pronunțarea hotărârii lor. Statele membre nu sunt obligate să prevadă circumstanța agravantă în cazul în care dreptul intern prevede că infracțiunile definite în Decizia-cadru 2008/841/JAI sunt pedepsite ca infracțiuni separate și pot atrage sancțiuni mai severe.
- (20) Având în vedere mai ales mobilitatea autorilor și a produselor provenite din săvârșirea unor activități ilegale pe seama intereselor financiare ale Uniunii, precum și complexitatea investigațiilor transfrontaliere pe care aceste activități le implică, ar trebui ca fiecare stat membru să își stabilească competența pentru a putea să combată astfel de activități. Fiecare stat membru ar trebui, prin urmare, să se asigure că competența sa cuprinde infracțiunile care sunt săvârșite utilizând mijloace de tehnologia informației și comunicațiilor accesate de pe teritoriul său.

(1) Decizia-cadru 2008/841/JAI a Consiliului din 24 octombrie 2008 privind lupta împotriva crimei organizate (JO L 300, 11.11.2008, p. 42).

- (21) Având în vedere posibilitatea ca jurisdicții multiple pentru infracțiunile transfrontaliere să intre în domeniul de aplicare al prezentei directive, statele membre ar trebui să se asigure că principiul *non bis in idem* este pe deplin respectat în aplicarea dreptului intern care transpune prezenta directivă.
- (22) Statele membre ar trebui să stabilească norme referitoare la termenele de prescripție necesare pentru a le permite să combată activitățile ilegale pe seama intereselor financiare ale Uniunii. În cazurile de infracțiuni pasibile de o pedeapsă maximă de cel puțin patru ani de închisoare, termenul de prescripție ar trebui să fie de cel puțin cinci ani de la data săvârșirii infracțiunii. Aceasta nu ar trebui să aducă atingere statelor membre care nu stabilesc termene de prescripție pentru investigare, urmărire penală și executare.
- (23) Fără a se aduce atingere normelor privind cooperarea transfrontalieră și asistența judiciară reciprocă în materie penală și altor norme din dreptul Uniunii, în special cele din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 883/2013 al Parlamentului European și al Consiliului⁽¹⁾, este necesar să se stabilească dispoziții corespunzătoare pentru cooperare, pentru a asigura desfășurarea unor acțiuni eficiente împotriva infracțiunilor definite în prezenta directivă care aduc atingere intereselor financiare ale Uniunii, inclusiv schimbul de informații între statele membre și Comisie, precum și asistența tehnică și operațională oferită de Comisie autorităților naționale competente, în funcție de nevoile acestora, pentru a facilita coordonarea investigațiilor lor. O astfel de asistență nu ar trebui să presupună participarea Comisiei la procedurile de investigare sau de urmărire penală a cazurilor penale individuale, desfășurate de autoritățile naționale. Curtea de Conturi și auditorii responsabili pentru auditarea bugetelor instituțiilor, organelor, oficiilor și agențiilor Uniunii ar trebui să prezinte Oficiului European de Luptă Antifraudă (OLAF) și altor autorități competente orice fapt care ar putea fi calificat drept infracțiune în temeiul prezentei directive, iar statele membre ar trebui să se asigure că organismele naționale de audit în înțelesul articolului 59 din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012 fac același lucru, în conformitate cu articolul 8 din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 883/2013.
- (24) Comisia ar trebui să prezinte un raport Parlamentului European și Consiliului cu privire la măsurile adoptate de statele membre pentru a se conforma prezentei directive. Raportul poate fi însoțit, dacă este necesar, de propuneri care să țină seama de eventualele evoluții, în special în ceea ce privește finanțarea bugetului Uniunii.
- (25) Convenția ar trebui înlocuită cu prezenta directivă în ceea ce privește statele membre care au obligații în temeiul acesteia.
- (26) Pentru aplicarea articolului 3 alineatul (4) litera (d) din Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului⁽²⁾, trimiterea la fraudă gravă care aduce atingere intereselor financiare ale Uniunii, astfel cum este definită la articolul 1 alineatul (1) și articolul 2 alineatul (1) din convenție, ar trebui să fie interpretată ca fraudă care aduce atingere intereselor financiare ale Uniunii, astfel cum este definită la articolul 3 și la articolul 7 alineatul (3) din prezenta directivă sau, în ceea ce privește infracțiunile împotriva sistemului comun privind TVA, astfel cum sunt definite la articolul 2 alineatul (2) din prezenta directivă.
- (27) Punerea adecvată în aplicare a prezentei directive de către statele membre include prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile naționale competente, precum și schimbul acestor date între statele membre, pe de o parte, și între organismele competente ale Uniunii, pe de altă parte. Prelucrarea datelor cu caracter personal la nivel național de către autoritățile naționale competente ar trebui să fie reglementată de aquis-ul Uniunii. Schimbul de date cu caracter personal între statele membre ar trebui să fie efectuat în conformitate cu Directiva (UE) 2016/680 a Parlamentului European și a Consiliului⁽³⁾. În măsura în care instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii prelucrează date cu caracter personal, ar trebui să se aplice Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului⁽⁴⁾ sau, după caz, alte acte legislative ale Uniunii, care reglementează prelucrarea datelor cu caracter personal de către organele, oficiile și agențiile respective, precum și normele aplicabile în ceea ce privește confidențialitatea anchetelor judiciare.

(1) Regulamentul (UE, Euratom) nr. 883/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 septembrie 2013 privind investigațiile efectuate de Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1073/1999 al Parlamentului European și al Consiliului, precum și a Regulamentului (Euratom) nr. 1074/1999 al Consiliului (JO L 248, 18.9.2013, p. 1).

(2) Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2015 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului, de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului și de abrogare a Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivei 2006/70/CE a Comisiei (JO L 141, 5.6.2015, p. 73).

(3) Directiva (UE) 2016/680 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a infracțiunilor sau al executării pedepselor și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Deciziei-cadru 2008/977/JAI a Consiliului (JO L 119, 4.5.2016, p. 89).

(4) Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO L 8, 12.1.2001, p. 1).

- (28) Efectul de descurajare urmărit prin aplicarea sancțiunilor penale necesită o atenție deosebită în ceea ce privește respectarea drepturilor fundamentale. Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și principiile consacrate, în special, de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”), cu precădere dreptul la libertate și securitate, protecția datelor cu caracter personal, libertatea de alegere a ocupației și dreptul la muncă, libertatea de a desfășura o activitate comercială, dreptul la proprietate, dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil, prezumția de nevinovăție și dreptul la apărare, principiile legalității și proporționalității infracțiunilor și pedepselor, precum și principiul *non bis in idem*. Prezenta directivă urmărește să asigure respectarea deplină a acestor drepturi și principii și trebuie pusă în aplicare în mod corespunzător.
- (29) Fără a aduce atingere normelor sectoriale relevante ale Uniunii privind corecțiile financiare și recuperarea sumelor cheltuite în mod necuvenit, statele membre ar trebui să ia măsurile necesare pentru a asigura recuperarea promptă a acestor sume și transferul lor la bugetul Uniunii.
- (30) Măsurile și sancțiunile administrative joacă un rol important în protecția intereselor financiare ale Uniunii. Prezenta directivă nu exonerează statele membre de obligația de a aplica și de a executa măsuri și sancțiuni administrative ale Uniunii în înțelesul articolelor 4 și 5 din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 2988/95.
- (31) Prezenta directivă ar trebui să oblige statele membre să prevadă în legislația lor națională sancțiuni penale pentru actele de fraudă și infracțiunile conexe fraudei care aduc atingere intereselor financiare ale Uniunii în cazul cărora se aplică prezenta directivă. Prezenta directivă nu ar trebui să creeze obligații privind aplicarea în cazuri individuale a unor astfel de sancțiuni sau a oricărui alt sistem disponibil de asigurare a respectării legii. Statele membre pot, în principiu, continua să aplice măsuri și sancțiuni administrative în paralel în domeniul reglementat de prezenta directivă. În aplicarea dreptului intern care transpune prezenta directivă, statele membre ar trebui totuși să se asigure că impunerea de sancțiuni penale pentru infracțiuni, în conformitate cu prezenta directivă, și de măsuri și sancțiuni administrative nu duce la o încălcare a cartei.
- (32) Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere competențelor statelor membre de a structura și organiza administrația lor fiscală după cum consideră de cuviință pentru a asigura determinarea corectă, evaluarea și colectarea taxei pe valoarea adăugată, precum și punerea în aplicare efectivă a legislației în materie de TVA.
- (33) Prezenta directivă se aplică fără a aduce atingere dispozițiilor referitoare la ridicarea imunităților, cuprinse în TFUE, în Protocolul nr. 3 privind Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene și în Protocolul nr. 7 privind privilegiile și imunitățile Uniunii Europene, anexate la TFUE și la Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE), și în textele de punere în aplicare a acestora sau în dispozițiile similare încorporate în dreptul intern. În transpunerea prezentei directive în dreptul intern, precum și în aplicarea dreptului intern care transpune prezenta directivă, se iau pe deplin în considerare aceste privilegii și imunități, inclusiv respectarea libertății mandatului membrilor.
- (34) Prezenta directivă nu aduce atingere normelor și principiilor generale din dreptul penal intern privind aplicarea și executarea hotărârilor judecătorești în conformitate cu circumstanțele concrete în fiecare caz în parte.
- (35) Întrucât obiectivul prezentei directive nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre, dar, având în vedere anvergura și efectele sale, poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din TUE. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat la articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului respectiv.
- (36) În conformitate cu articolul 3 și cu articolul 4a alineatul (1) din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la TUE și la TFUE, Irlanda a notificat intenția sa de a participa la adoptarea și la aplicarea prezentei directive.
- (37) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la TUE și la TFUE, și fără a aduce atingere articolului 4 din protocolul respectiv, Regatul Unit nu participă la adoptarea prezentei directive, nu are obligații în temeiul acesteia și aceasta nu i se aplică.
- (38) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 22 privind poziția Danemarcei, anexat la TUE și la TFUE, Danemarca nu participă la adoptarea prezentei directive, nu are obligații în temeiul acesteia și aceasta nu i se aplică.

(39) Curtea de Conturi Europeană a fost consultată și a emis un aviz ⁽¹⁾,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

TITLUL I

OBIECT, DEFINIȚII ȘI DOMENIU DE APLICARE

Articolul 1

Obiect

Prezenta directivă instituie norme minime privind definirea infracțiunilor și a sancțiunilor privind combaterea fraudei și a altor activități ilegale care aduc atingere intereselor financiare ale Uniunii, cu scopul de a întări protecția împotriva infracțiunilor care aduc atingere intereselor financiare respective, în concordanță cu acquis-ul Uniunii în acest domeniu.

Articolul 2

Definiții și domeniu de aplicare

- (1) În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:
- (a) „interesele financiare ale Uniunii” înseamnă toate veniturile, cheltuielile și activele care sunt cuprinse în, sunt colectate în sau sunt datorate la:
- (i) bugetul Uniunii;
 - (ii) bugetele instituțiilor, organelor, oficiilor și agențiilor Uniunii înființate în temeiul tratatelor sau bugetele gestionate sau monitorizate direct sau indirect de acestea;
- (b) „persoană juridică” înseamnă orice entitate care are personalitate juridică în temeiul dreptului aplicabil, cu excepția statelor sau a organismelor publice în exercitarea prerogativelor lor de autoritate publică și a organizațiilor internaționale de drept public.
- (2) În ceea ce privește veniturile obținute din propriile resurse de TVA, prezenta directivă se aplică doar în cazurile de infracțiuni grave împotriva sistemului comun privind TVA. În sensul prezentei directive, infracțiunile împotriva sistemului comun privind TVA sunt considerate a fi de natură gravă în cazul în care acțiunile sau inacțiunile intenționate definite la articolul 3 alineatul (2) litera (d) sunt legate de teritoriul a două sau mai multe state membre ale Uniunii și implică un prejudiciu total de cel puțin 10 000 000 EUR.
- (3) Structura și funcționarea administrațiilor fiscale ale statelor membre nu sunt afectate de prezenta directivă.

TITLUL II

INFRAȚIUNILE PRIVIND FRAUDELE CARE ADUC ATINGERE INTERESELOR FINANCIARE ALE UNIUNII

Articolul 3

Frauda care aduce atingere intereselor financiare ale Uniunii

- (1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că fraudă care aduce atingere intereselor financiare ale Uniunii constituie o infracțiune atunci când este săvârșită cu intenție.
- (2) În sensul prezentei directive, sunt considerate fraudă care aduce atingere intereselor financiare ale Uniunii următoarele:
- (a) în legătură cu cheltuielile care nu sunt aferente achizițiilor, orice acțiune sau inacțiune cu privire la:
- (i) utilizarea sau prezentarea de declarații sau documente false, incorecte sau incomplete, având ca efect deturnarea sau reținerea necuvenită de fonduri sau active de la bugetul Uniunii ori de la bugetele gestionate de Uniune sau în numele acesteia;
 - (ii) nedivulgarea de informații, cu încălcarea unei obligații specifice, având același efect; sau
 - (iii) utilizarea necorespunzătoare a unor astfel de fonduri sau active în alte scopuri decât cele pentru care au fost acordate inițial;

⁽¹⁾ JO C 383, 12.12.2012, p. 1.

- (b) în legătură cu cheltuielile aferente achizițiilor, cel puțin dacă este săvârșită pentru a obține un profit ilegal pentru autor sau pentru altă persoană, prin cauzarea unei pierderi în ceea ce privește interesele financiare ale Uniunii, orice acțiune sau inacțiune cu privire la:
- (i) utilizarea sau prezentarea de declarații sau documente false, incorecte sau incomplete, având ca efect deturnarea sau reținerea necuvenită de fonduri sau active de la bugetul Uniunii ori de la bugetele gestionate de Uniune sau în numele acesteia;
 - (ii) nedivulgarea de informații, cu încălcarea unei obligații specifice, având același efect; sau
 - (iii) utilizarea necorespunzătoare a unor astfel de fonduri sau active în alte scopuri decât cele pentru care au fost acordate inițial, care prejudiciază interesele financiare ale Uniunii;
- (c) în legătură cu alte venituri decât cele obținute din propriile resurse de TVA menționate la litera (d), orice acțiune sau inacțiune cu privire la:
- (i) utilizarea sau prezentarea de declarații sau documente false, incorecte sau incomplete, având ca efect diminuarea ilegală a resurselor bugetului Uniunii sau ale bugetelor gestionate de Uniune ori în numele acesteia;
 - (ii) nedivulgarea de informații, cu încălcarea unei obligații specifice, având același efect; sau
 - (iii) utilizarea necorespunzătoare a unui beneficiu obținut în mod legal, având același efect;
- (d) în ceea ce privește veniturile obținute din propriile resurse de TVA, orice acțiune sau inacțiune comisă în cadrul unor scheme frauduloase cu caracter transfrontalier în ceea ce privește:
- (i) utilizarea sau prezentarea de declarații sau documente false, incorecte sau incomplete privind TVA, având ca efect diminuarea resurselor bugetului Uniunii;
 - (ii) nedivulgarea de informații privind TVA, încălcându-se astfel o obligație specifică, având același efect; sau
 - (iii) prezentarea unor declarații corecte privind TVA pentru a masca în mod fraudulos neplata sau constituirea unor drepturi necuvenite la rambursări de TVA.

Articolul 4

Alte infracțiuni care aduc atingere intereselor financiare ale Uniunii

- (1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că spălarea banilor astfel cum este descrisă la articolului 1 alineatul (3) din Directiva (UE) 2015/849, în care sunt implicate bunuri provenite din săvârșirea unor infracțiuni reglementate de prezenta directivă, constituie infracțiune.
- (2) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că corupția pasivă și activă constituie infracțiuni atunci când sunt săvârșite cu intenție.
- (a) În sensul prezentei directive, „corupție pasivă” înseamnă acțiunea unui funcționar public care, în mod direct sau printr-un intermediar, solicită sau primește avantaje de orice fel, pentru sine sau pentru o terță parte, ori acceptă o promisiune referitoare la un astfel de avantaj pentru a acționa sau a se abține de la a acționa în conformitate cu sarcinile sale sau în exercitarea atribuțiilor sale, într-un mod care prejudiciază sau este susceptibil să prejudicieze interesele financiare ale Uniunii.
- (b) În sensul prezentei directive, „corupție activă” înseamnă acțiunea unei persoane care, în mod direct sau printr-un intermediar, promite, oferă sau acordă avantaje de orice fel unui funcționar public, pentru sine sau pentru o terță parte, pentru a acționa sau a se abține de la a acționa în conformitate cu sarcinile sale sau în exercitarea atribuțiilor sale, într-un mod care prejudiciază sau este susceptibil să prejudicieze interesele financiare ale Uniunii.
- (3) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că deturnarea de fonduri constituie infracțiune, atunci când este săvârșită cu intenție.

În sensul prezentei directive, „deturnare de fonduri” înseamnă acțiunea unui funcționar public căruia îi este încredințată în mod direct sau indirect gestionarea de fonduri sau de active, în sensul angajării sau plății fondurilor ori al însușirii sau utilizării activelor contrar scopului preconizat în orice mod care prejudiciază interesele financiare ale Uniunii.

- (4) În sensul prezentei directive, „funcționar public” înseamnă:
- (a) funcționar al Uniunii sau funcționar național, inclusiv orice funcționar național al altui stat membru și orice funcționar național al unei țări terțe;
- (i) „funcționar al Uniunii” înseamnă o persoană care:
- este funcționar sau alt agent angajat de Uniune în temeiul unui contract, în înțelesul Statutului funcționarilor și Regimului aplicabil celorlalți agenți ai Uniunii Europene prevăzute de Regulamentul (CEE, Euratom, CECA) nr. 259/68 al Consiliului ⁽¹⁾ (denumit în continuare „Statutul funcționarilor”); sau
 - este detașată la Uniune de către un stat membru sau de către orice organism public sau privat, care îndeplinește atribuții echivalente celor îndeplinite de funcționari sau de alți agenți ai Uniunii.
- Fără a aduce atingere dispozițiilor referitoare la privilegiile și imunitățile din Protocoalele nr. 3 și nr. 7, membrii instituțiilor, organelor, oficiilor și agențiilor Uniunii, instituite în conformitate cu tratatele, precum și personalul acestora sunt asimilați funcționarilor Uniunii, în măsura în care nu li se aplică Statutul funcționarilor;
- (ii) „funcționar național” este înțeles prin trimitere la definiția „funcționarului” sau a unui „funcționar public” din dreptul intern al statului membru sau a țării terțe în care își îndeplinește funcțiile.
- Cu toate acestea, în cazul procedurilor care implică un funcționar național al unui stat membru sau un funcționar național al unei țări terțe și sunt inițiate de un alt stat membru, acesta din urmă nu este obligat să aplice definiția „funcționarului național” decât în măsura în care definiția respectivă este compatibilă cu dreptul intern.
- Termenul de „funcționar național” include orice persoană care deține o funcție executivă, administrativă sau judecătorească la nivel național, regional sau local. Orice persoană care deține o funcție legislativă la nivel național, regional sau local este asimilată unui funcționar național;
- (b) orice altă persoană căreia i s-a încredințat și exercită o funcție de serviciu public care implică gestionarea intereselor financiare ale Uniunii în state membre sau în țări terțe sau luarea de decizii referitoare la acestea.

TITLUL III

DISPOZIȚII GENERALE PRIVIND FRAUDELE ȘI ALTE INFRAȚIUNI CARE ADUC ATINGERE INTERESELOR FINANCIARE ALE UNIUNII

Articolul 5

Instigare, complicitatea și tentativa

- (1) Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a se asigura că se pedepsesc ca infracțiuni instigarea și complicitatea la săvârșirea oricăreia dintre infracțiunile menționate la articolele 3 și 4.
- (2) Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a se asigura că se pedepsește ca infracțiune tentativă de a săvârși oricare dintre infracțiunile menționate la articolul 3 și la articolul 4 alineatul (3).

Articolul 6

Răspunderea persoanelor juridice

- (1) Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a se asigura că răspunderea persoanelor juridice poate fi antrenată pentru oricare dintre infracțiunile prevăzute la articolele 3, 4 și 5 săvârșite în beneficiul lor de către orice persoană care acționează fie pe cont propriu, fie ca parte a unui organ al persoanei juridice respective și care deține o funcție de conducere în cadrul acesteia în temeiul:
- (a) unei împuterniciri din partea persoanei juridice respective;
- (b) unei competențe de a lua decizii în numele persoanei juridice respective; sau
- (c) unei competențe de exercitare a controlului în cadrul persoanei juridice respective.

⁽¹⁾ JO L 56, 4.3.1968, p. 1.

(2) Statele membre iau, de asemenea, măsurile necesare pentru a se asigura că poate fi antrenată răspunderea persoanelor juridice atunci când lipsa supravegherii sau a controlului din partea unei persoane menționate la alineatul (1) din prezentul articol a făcut posibilă săvârșirea de către o persoană aflată sub autoritatea sa a oricăreia dintre infracțiunile menționate la articolul 3, 4 sau 5, în beneficiul persoanei juridice respective.

(3) Antrenarea răspunderii persoanelor juridice în temeiul alineatelor (1) și (2) din prezentul articol nu exclude posibilitatea inițierii procedurilor penale împotriva persoanelor fizice care sunt autori ai infracțiunilor menționate la articolele 3 și 4 ori care răspund penal conform articolului 5.

Articolul 7

Sanctiuni privind persoanele fizice

(1) În ceea ce privește persoanele fizice, statele membre se asigură că în cazul săvârșirii infracțiunilor menționate la articolele 3, 4 și 5 se aplică sancțiuni penale eficace, proporționale și disuasive.

(2) Statele membre iau toate măsurile necesare pentru a se asigura că infracțiunile menționate la articolele 3 și 4 sunt sancționate cu o pedeapsă maximă care prevede închisoarea.

(3) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că infracțiunile menționate la articolele 3 și 4 sunt sancționate cu o pedeapsă maximă de cel puțin patru ani de închisoare atunci când implică un prejudiciu sau avantaj semnificativ.

Prejudiciul sau avantajul rezultat în urma săvârșirii infracțiunilor menționate la articolul 3 alineatul (2) literele (a), (b) și (c) și la articolul 4 este considerat a fi semnificativ atunci când prejudiciul sau avantajul implică mai mult de 100 000 EUR.

Prejudiciul sau avantajul rezultat în urma săvârșirii infracțiunilor menționate la articolul 3 alineatul (2) litera (d) și care fac obiectul articolului 2 alineatul (2) sunt considerate semnificative.

Statele membre pot prevedea, de asemenea, o pedeapsă maximă de cel puțin patru ani de închisoare în alte circumstanțe grave definite în dreptul lor intern.

(4) Atunci când o infracțiune menționată la articolul 3 alineatul (2) litera (a), (b) sau (c) sau la articolul 4 implică un prejudiciu mai mic de 10 000 EUR sau un avantaj mai mic de 10 000 EUR, statele membre pot să prevadă sancțiuni de altă natură decât penală.

(5) Alineatul (1) nu aduce atingere exercitării competențelor disciplinare de către autoritățile competente împotriva funcționarilor publici.

Articolul 8

Circumstanța agravantă

Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că, atunci când o infracțiune menționată la articolul 3, 4 sau 5 este săvârșită în cadrul unei organizații criminale în sensul Deciziei-cadru 2008/841/JAI, aceasta este considerată o circumstanță agravantă.

Articolul 9

Sanctiuni privind persoanele juridice

Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că o persoană juridică a cărei răspundere este antrenată în temeiul articolului 6 este pasibilă de sancțiuni eficace, proporționale și disuasive, care includ amenzi penale sau de altă natură și care pot include alte sancțiuni, precum:

- (a) excluderea de la avantajele sau ajutoarele publice;
- (b) excluderea temporară sau permanentă din procedurile de licitație publică;
- (c) interdicția temporară sau permanentă de a desfășura activități comerciale;

- (d) plasarea sub supraveghere judiciară;
- (e) lichidarea judiciară;
- (f) închiderea temporară sau permanentă a unităților care au servit la săvârșirea infracțiunii.

Articolul 10

Înghițarea și confiscarea

Statele membre iau măsurile necesare pentru a permite înghițarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunilor menționate la articolele 3, 4 și 5. Statele membre care au obligații în temeiul Directivei 2014/42/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾ acționează în acest sens în conformitate cu respectiva directivă.

Articolul 11

Competența

(1) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a-și stabili competența în privința infracțiunilor menționate la articolele 3, 4 și 5 atunci când:

- (a) infracțiunea a fost săvârșită, în totalitate sau în parte, pe teritoriul său; sau
- (b) autorul infracțiunii este un resortisant al său.

(2) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a-și stabili competența în privința infracțiunilor menționate la articolele 3, 4 și 5, în cazul în care, în momentul săvârșirii infracțiunii, autorul se află sub incidența Statutului funcționarilor. Fiecare stat membru poate decide să nu aplice normele privind competența prevăzute la prezentul alineat sau poate să le aplice doar în anumite cazuri sau doar atunci când sunt îndeplinite condiții specifice și informează Comisia cu privire la aceasta.

(3) Un stat membru informează Comisia atunci când decide să își extindă competența în privința infracțiunilor menționate la articolul 3, 4 sau 5 care au fost săvârșite în afara teritoriului său, în oricare din următoarele situații:

- (a) autorul infracțiunii își are reședința obișnuită pe teritoriul său;
- (b) infracțiunea a fost săvârșită în beneficiul unei persoane juridice stabilite pe teritoriul său; sau
- (c) autorul infracțiunii este unul dintre funcționarii săi care acționează în exercitarea atribuțiilor oficiale.

(4) În cazurile menționate la alineatul (1) litera (b), statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că exercitarea competenței lor nu se supune condiției ca o urmărire penală să poată fi inițiată numai în urma unei plângeri depuse de victimă la locul săvârșirii infracțiunii sau a unei denunțări din partea statului în care a fost săvârșită infracțiunea.

Articolul 12

Termenele de prescripție pentru infracțiunile care aduc atingere intereselor financiare ale Uniunii

(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a prevedea un termen de prescripție care să permită investigarea, urmărirea penală, judecarea și pronunțarea unor hotărâri judecătorești în cazul infracțiunilor menționate la articolele 3, 4 și 5 într-un termen suficient după săvârșirea acestor infracțiuni, astfel încât infracțiunile respective să poată fi abordate eficient.

(2) În cazul infracțiunilor menționate la articolele 3, 4 și 5 care sunt pasibile de o pedeapsă maximă de cel puțin patru ani de închisoare, statele membre iau măsurile necesare pentru a permite investigarea, urmărirea penală, judecarea și pronunțarea unor hotărâri judecătorești pentru o perioadă de cel puțin cinci ani de la săvârșirea infracțiunii respective.

(3) Prin derogare de la alineatul (2), statele membre pot stabili un termen de prescripție mai redus de cinci ani, dar de minimum trei ani, cu condiția să garanteze că termenul poate fi întrerupt sau suspendat în cazul unor acte specifice.

⁽¹⁾ Directiva 2014/42/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 aprilie 2014 privind înghițarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunilor săvârșite în Uniunea Europeană (JO L 127, 29.4.2014, p. 39).

- (4) Statele membre iau măsurile necesare pentru a asigura executarea:
- (a) unei pedepse cu închisoarea de peste un an sau, ca alternativă,
 - (b) a unei pedepse cu închisoarea în cazul unei infracțiuni pasibile de o pedeapsă maximă de cel puțin patru ani de închisoare,

impuse în urma unei condamnări definitive pentru săvârșirea uneia dintre infracțiunile menționate la articolul 3, 4 sau 5, pentru cel puțin cinci ani de la data condamnării definitive. Perioada poate cuprinde prelungiri ale termenului de prescripție în urma întreruperii sau a suspendării.

Articolul 13

Recuperarea

Prezenta directivă nu aduce atingere dispozițiilor referitoare la recuperarea următoarelor:

1. la nivelul Uniunii, a sumelor plătite în mod necuvenit în contextul săvârșirii infracțiunilor menționate la articolul 3 alineatul (2) litera (a), (b) sau (c) ori la articolul 4 sau 5;
2. la nivel național, a oricărei TVA neplătite în contextul săvârșirii infracțiunilor menționate la articolul 3 alineatul (2) litera (d) sau la articolul 4 sau 5.

Articolul 14

Interacțiunea cu alte acte juridice aplicabile ale Uniunii

Aplicarea măsurilor administrative, sancțiunilor și amenzilor, astfel cum sunt prevăzute în dreptul Uniunii, în special a celor în înțelesul articolelor 4 și 5 din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 2988/95, sau în dreptul intern, adoptate în conformitate cu o obligație specifică în temeiul dreptului Uniunii, nu aduce atingere prezentei directive. Statele membre se asigură că toate procedurile penale inițiate pe baza dispozițiilor naționale de punere în aplicare a prezentei directive nu afectează în mod nejustificat aplicarea corespunzătoare și efectivă a măsurilor administrative, a sancțiunilor și a amenzilor care nu pot fi echivalate cu proceduri penale, prevăzute în dreptul Uniunii sau în dispozițiile naționale de punere în aplicare.

TITLUL IV

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 15

Cooperarea dintre statele membre și Comisie (OLAF) și alte instituții, organe, oficii sau agenții ale Uniunii

(1) Fără a aduce atingere normelor privind cooperarea transfrontalieră și asistența judiciară reciprocă în materie penală, statele membre, Eurojust, Parchetul European și Comisia cooperează, în limitele competențelor lor respective, în domeniul combaterii infracțiunilor menționate la articolele 3, 4 și 5. În acest scop, Comisia și, dacă este cazul, Eurojust acordă o astfel de asistență tehnică și operațională de care autoritățile naționale competente au nevoie pentru a facilita coordonarea investigațiilor lor.

(2) Autoritățile competente ale statelor membre, în limitele propriilor competențe, pot face schimb de informații cu Comisia pentru a facilita stabilirea faptelor și pentru a asigura întreprinderea unor acțiuni eficiente împotriva infracțiunilor menționate la articolele 3, 4 și 5. Comisia și autoritățile naționale competente țin seama, pentru fiecare caz în parte, de cerințele privind confidențialitatea și de normele privind protecția datelor. În acest scop, fără a aduce atingere dreptului intern în materie de acces la informații, atunci când furnizează informații Comisiei, un stat membru poate stabili condițiile specifice care guvernează utilizarea acestor informații, fie de către Comisie, fie de către orice alt stat membru cărui i se transmit informațiile respective.

(3) Curtea de Conturi și auditorii responsabili pentru auditarea bugetelor instituțiilor, organelor, oficiilor și agențiilor Uniunii instituite în conformitate cu tratatele și a bugetelor gestionate și auditate de către instituții comunică OLAF și altor autorități competente orice fapt de care iau cunoștință în desfășurarea atribuțiilor lor, care ar putea fi calificat drept infracțiune, astfel cum se menționează la articolul 3, 4 sau 5. Statele membre se asigură că organismele naționale de audit procedează la fel.

*Articolul 16***Înlocuirea convenției privind protejarea intereselor financiare ale Comunităților Europene**

Convenția privind protejarea intereselor financiare ale Comunităților Europene din 26 iulie 1995, inclusiv Protocoalele la aceasta din 27 septembrie 1996, din 29 noiembrie 1996 și din 19 iunie 1997, este înlocuită de prezenta directivă în ceea ce privește statele membre care au obligații în temeiul acesteia, începând cu 6 iulie 2019.

În ceea ce privește statele membre care au obligații în temeiul prezentei directive, trimerile la convenție se interpretează ca trimeri la prezenta directivă.

*Articolul 17***Transpunere**

(1) Statele membre adoptă și publică până la 6 iulie 2019 actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul acestor măsuri. Statele membre aplică aceste măsuri începând cu 6 iulie 2019.

Atunci când statele membre adoptă aceste măsuri, ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Acestea conțin, de asemenea, o mențiune care precizează că, pentru statele membre care au obligații în temeiul prezentei directive, trimerile, în acte cu putere de lege și acte administrative în vigoare, la convenția înlocuită prin prezenta directivă se interpretează ca trimeri la prezenta directivă. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri și modul în care se formulează această mențiune.

(2) Statele membre comunică Comisiei textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

*Articolul 18***Raportare și evaluare**

(1) Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului, până la 6 iulie 2021, un raport de evaluare a măsurii în care statele membre au luat măsurile necesare pentru a se conforma prezentei directive.

(2) Fără a aduce atingere obligațiilor de raportare prevăzute de alte acte juridice ale Uniunii, statele membre transmit anual Comisiei următoarele statistici cu privire la infracțiunile menționate la articolele 3, 4 și 5, în cazul în care acestea sunt disponibile la nivel central în statul membru în cauză:

- (a) numărul de proceduri penale inițiate, respinse, care au condus la o achitare, care au condus la o condamnare și care sunt în curs;
- (b) sumele recuperate în urma procedurilor penale și prejudiciul estimat.

(3) Până la 6 iulie 2024 și ținând seama de rapoartele prezentate în temeiul alineatului (1) și de statisticile transmise de statele membre în temeiul alineatului (2), Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport de evaluare a impactului dreptului intern care transpune prezenta directivă asupra prevenirii fraudei care aduce atingere intereselor financiare ale Uniunii.

(4) Până la 6 iulie 2022 și pe baza statisticilor transmise de statele membre în temeiul alineatului (2), Comisia prezintă un raport Parlamentului European și Consiliului, după evaluarea, în ceea ce privește obiectivul general de a consolida protecția intereselor financiare ale Uniunii, a următoarelor aspecte:

- (a) dacă pragul indicat la articolul 2 alineatul (2) este adecvat;
- (b) dacă dispozițiile privind termenele de prescripție astfel cum se menționează la articolul 12 sunt suficient de eficace;
- (c) dacă prezenta directivă abordează în mod eficace cazurile de fraudă în materie de achiziții publice.

(5) Rapoartele menționate la alineatele (3) și (4) sunt însoțite, dacă este necesar, de o propunere legislativă, care poate include o dispoziție specifică privind fraudă în materie de achiziții publice.

*Articolul 19***Intrarea în vigoare**

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

*Articolul 20***Destinatari**

Prezenta directivă se adresează statelor membre în conformitate cu tratatele.

Adoptată la Strasbourg, 5 iulie 2017.

Pentru Parlamentul European

Președintele

A. TAJANI

Pentru Consiliu

Președintele

M. MAASIKAS
